

EEN KLEURRIJKE FAMILIE IN DE VIJFTIGER JAREN:

4. 'T SEEFKE DEN AZENT

Eric Vermeirsch

Ik heb lang gearzeld om het verhaal van 't Seefke den Azent kenbaar te maken. De hoofdpersoon is bij mijn lezers al gekend, namelijk mijn nonkel Guillaume, de performer en euh ... creator? van de act "Pelagie". Ik vrees dat het verhaal van 't Seefke een beetje afbreuk zal doen aan zijn status, want de zaak Pelagie lijkt mij toch op een hoger artistiek plan te liggen. 't Seefke spreekt eigenlijk meer direct tot het hart van het "gewone" volk.

't Seefke den Azent is een one man show die werd opgevoerd tijdens het jaarlijks cabaret in het zaaltje achteraan café Caron, Rijkhovelaan (nu afgebroken voor een Colruyt, of een Lidl 'k wil er van af zijn). Het zaaltje zat altijd bomvol, bijna vijftig plaatsen, en de show werd volledig gedragen door de Van Dammes, de opbrengst ging naar de Sint - Niklaasgeschenken voor de kinderen (die lid waren wel te verstaan). Giele schreef of herschreef al de teksten, die door mijn tantes werden gezongen. Het waren succesnummers zoals 'Zieke Sofie ...'

En:

Oas eur klokke goa aan 't' loie,
keun d'eur ure op de Moie.
Ze kan zu geweldig zoage,
ze doe nie anders of ma ploagen,
Moar et es de loatste kier,
ik verdroage da ne mier,
want main herte es veel te tier

Of:

En die per moto rijdt, rij moar mee op zeine rugge
Kaikt a noar een waef,
steekt em een spelde in zijn laef"....

Het waren allemaal fel gesmaakte hits in die tijd in de Bloemekeswijk! Er werd solo opgetreden of soms ook in groep, er werd altijd - ALTIJD - gezorgd voor een ernstige noot. Hartverscheurend werd het toen mijn tante Mariette, op de muziek van “Torna a Surriento”, een anti-oorlogslied ten beste gaf:

Volkeren hier op aard uw zonen,
willen slechts in vrede wonen, ...
Duizenden en duizenden slaven,
liggen naamloos nu begraven,
op het woeste veld van eer ...
Want nooit brengt het geweer,
aan de volkeren de vree,
maar slechts de dood, nee,
nooit geen oorlog meer!.

Een echte tearjerker, ik zing hem nu nog als ik teveel aperitief heb gedronken. Maar, serieus: ik sta vandaag nog altijd honderd procent achter die tekst. Ook mijn moeder deed mee. Met haar lied, “Mexicalerose”(?) is ze nooit echt doorgebroken in het genre. Zij had er nochtans wel de fysiek voor. Maar ere wie ere toekomt: de hoofdvogel werd steeds afgeschoten door het laatste nummer, vlak voor het “rassemblement de la troupe”. Dat was ’t Seefken. De gordijnen gingen open, men kon een speld horen vallen. Dan floepten de eerste lampen aan, altijd waren er ook enkele die “sprongen”, ’t was te kort na de oorlog die wij nochtans hadden gewonnen. Aanvankelijk was er enkel het decor te zien, gratis geschilderd door huisschilder Leontje. Met veel verbeelding kon men zich een Gensch straattaferaal inbeelden. Natuurlijk ontbrak de gaslantaarn niet. Plannen om voor een klein hondje te zorgen dat bij de opening van de act “zijn water stond te maken” aan de voet ervan, werden afgevoerd als niet haalbaar.

De muziek zette in! Daar verscheen ’t Seefke al zingend met een soepele gang op de bühne, de duim losjes in de koppelriem gestoken en in de andere hand de matrak. Verbazingwekkend was de coördinatie tussen benenwerk, zang en het doen draaien van de matrak. Dit laatste altijd zwierig en galant, een Gentse gentleman. Het uniform zat Giele als gegoten, en deed zijn slanke verschijning veel eer aan. Strakke zwarte kleren, glimmende zilveren (?) knopen, laarzen en, on top of the bill, een krijgshaftige witte helm met een grote zilveren leeuw op.

Dat maakte indruk, onder andere op mij: mijn beslissing was genomen, mijn toekomst leek mij zonneklaar: “Gensche poliese, here I come!”.

Vraag mij niet, hoe mijn nonkel aan dat uniform is geraakt: toen al die Duitse toeristen in 44 plotseling besloten massaal terug naar de Heimat te trekken,

zijn er rare zaken gebeurd. Omtrent de helm en de laarzen heb ik wel een vaag vermoeden: reeds eerder schreef ik dat hij één en ander had kunnen bekomen van nonkel Frans in ruil voor wat échte koffie. Trouwens: de laarzen en de helm zijn achteraf nog in mijn bezit gekomen en de helm heb ik nog omgebouwd tot een gladiatorenhelm .

“Ik ben ’t Seefke, ik ben ’t Seefke, ik ben ’t Seefke den azent,
Vroeg of loate, op de stroate, en deur iederien gekend,
Ik ben ’t Seefke, ik ben ’t Seefke, ik ben ’t Seefke den azèèèèèèèèent,
Bai zonneschein of bai reegne alteit die benne k’ik content!”

Nu ik dit schrijf: Giele heeft blijkbaar niet helemaal tevergeefs het zaad van de scheppende kunstenaar kwistig rondgestrooid. Dank je wel, nonkel! De woorden van uw lied herinner ik mij na meer dan zestig jaar nog zeer goed en zij zijn mij dierbaar. Al ken ik helaas de titel niet meer, ik kan het wel nog nazingen. Trouwens, ik doe dat regelmatig voor mijn vier kleinkinderen, in zuiver Gensch, maar de naam ’t Seefke den Azent wordt dan wel vervangen door Pierke van Gent. Want Pierke, dat is hun Gentse held uit de poppenkast!

OUDE AFFICHE UIT 1944 KAN HERBRUIKT WORDEN!

